

Sygn. akt VU 263/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Mariola Mastalerz

Protokolant st. sekr. sądowy Karolina Rudecka

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku J. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę wcześniejszą

na skutek odwołania J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 22 lutego 2018 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje J. S. prawo do emerytury od dnia (...) roku.

Sygn. akt V U 263/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 lutego 2018 roku, znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy J. S. prawa do emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie wykazał na dzień 1 stycznia 1999 roku 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Do szczególnego stażu pracy ubezpieczonego ZUS nie zaliczył okresu zatrudnienia w Spółdzielni (...) w O. od dnia 1 września 1986 roku do dnia 31 lipca 1994 roku na stanowisku wydawcy paliw, ponieważ brak jest w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach zarządzenia resortowego i charakteru pracy, natomiast w uchwale nr (...) Zarządu (...) z dnia 30 czerwca 1983 roku w Dziale XIV brak stanowiska wydawcy paliw.

W odwołaniu z dnia 12 marca 2018 roku J. S. wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do emerytury. W uzasadnieniu ubezpieczony wskazał, że w okresie od dnia 1 września 1986 roku do dnia 31 lipca 1994 pracował w warunkach szczególnych na stanowisku wydawcy paliw, to jest na stanowisku odpowiadającym wymienionym w Wykazie A, Dział IV, poz. 19 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku pracom przy przetwórstwie, przepompowywaniu, przeładunku, transporcie oraz dystrybucji ropy naftowej i jej produktów.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. ZUS wskazał, że powoływanie się wnioskodawcy na poz. 19 Dział IV Wykazu A jest nietrafne, ponieważ ubezpieczony był zatrudniony w Spółdzielni (...), która nie jest zakładem przemysłu chemicznego.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

J. S., urodzony w dniu (...), złożył w dniu (...)2018 roku wniosek o przyznanie prawa do emerytury. We wniosku ubezpieczony wskazał, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

(dowód: wniosek o emeryturę, k. 1 – 3 akt emerytalnych)

Na dzień 1 stycznia 1999 roku J. S. udowodnił co najmniej 25-letni staż pracy, w tym 22 lata, 3 miesiące i 12 dni okresów składkowych, 2 miesiące i 8 dni okresów nieskładkowych oraz 2 lata, 10 miesięcy i 13 dni okresów uzupełniających. Do stażu pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych organ rentowy zaliczył 7 lat, 6 miesięcy i 3 dni, to jest okres zatrudnienia ubezpieczonego od dnia 26 lutego 1979 roku do dnia 31 sierpnia 1986 roku w (...) O. na stanowisku mechanika przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych.

(dowód: świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 24 listopada 2016 roku, k. 13, decyzja z dnia 22 lutego 2018 roku, k. 22 akt emerytalnych)

W okresie od dnia 1 września 1986 roku do dnia 31 lipca 1994 roku J. S. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Spółdzielni (...) w O. na stanowisku wydawcy paliw Centrali (...).

(dowód: świadectwo pracy z dnia 7 września 1994 roku, k. 7 akt kapitałowych, umowa o pracę z dnia 1 września 1986 roku, k. 5, angaże od dnia 1 września 1986 roku do dnia 24 września 1991 roku, k. 16 – 28, pismo z dnia 20 stycznia 1994 roku, k. 32, angaż z dnia 27 stycznia 1992 roku, k. 34 akt osobowych wnioskodawcy)

Przedmiotem działalności Spółdzielni (...) w O. było dostarczanie towarów do okolicznych spółdzielni i sklepów oraz odbieranie materiałów sypkich. Spółdzielnia dysponowała około siedemdziesięcioma pojazdami, na co składały się samochody ciężarowe, dostawcze i koparki.

W okresie od dnia 1 września 1986 roku do dnia 31 lipca 1994 roku wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku wydawcy paliw na stacji benzynowej, gdzie znajdowały się cztery dystrybutory. Była to największa stacja benzynowa w O.. Składowano olej napędowy, etylinę 95 i etylinę 86. Dostawy paliw były dokonywane dwa lub trzy razy w tygodniu. Oleje silnikowe były przywożone w beczkach 200 – litrowych. Nie była to prowizoryczna stacja benzynowa, lecz stacja zadaszona, działająca niezależnie od pory roku i warunków atmosferycznych. Początkowo ze stacji benzynowej korzystały przedsiębiorstwa państwowe oraz Spółdzielnia, w której był zatrudniony wnioskodawca. W 1989 roku stacja stała się ogólnie dostępna.

Wnioskodawca tankował pojazdy etyliną i olejem napędowym. Ubezpieczony wykonywał te czynności osobiście, nalewając benzynę lub olej bezpośrednio do baku albo za pomocą pompki do pojemnika. Ilość pobranego paliwa wnioskodawca potwierdzał w karcie drogowej danego kierowcy. Pieniądze przyjmował bezpośrednio przy dystrybutorze. Sami klienci nigdy nie tankowali. Ponadto, w przypadku dostawy paliwa, ubezpieczony musiał podłączyć wąż do zbiorników, aby je przepompować. Wcześniej dokonywał pomiaru w zbiornikach. Po spuszczeniu paliwa oznaczał stan paliwa w zbiorniku. Jednocześnie wnioskodawca wydawał oleje, smary, płyny hamulcowe i płyny chłodnicze. Po otwarciu stacji benzynowej na osoby fizyczne i przedsiębiorstwa prywatne, charakter obowiązków wnioskodawcy nie uległ zmianie. Nadal wydawał on etylinę i olej napędowy, tankując samodzielnie pojazdy oraz brał udział w przeładunku produktów ropy naftowej. Ww. czynności wnioskodawca świadczył w pełnym wymiarze czasu pracy i nie był kierowany do realizowania innych obowiązków.

(dowód: zakres obowiązków wnioskodawcy, k. 10, zeznania: wnioskodawcy, nagranie od minuty 3:46 do minuty 19:21 w związku z nagraniem od minuty 34:03 do minuty 36:12, T. L., nagranie od minuty 19:21 do minuty 27:46, M. L., nagranie od minuty 27:46 do minuty 33:20, protokół z rozprawy z dnia 30 sierpnia 2018 roku, k. 19 – 21 akt osobowych wnioskodawcy)

Pracodawca wystawił J. S. świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, w którym zaświadczone, że w okresie od dnia 1 września 1986 roku do dnia 31 lipca 1994 roku ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku

wydawcy paliw wymienionym w Wykazie A, Dziale XIV, poz. 4 wykazu stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

(dowód: świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 14 grudnia 2000 roku, k. 14 akt emerytalnych)

Sąd Okręgowy zważył i ocenił co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, za pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej

szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia.

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat i nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Ubezpieczony wnosił o zaliczenie do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od dnia 1 września 1986 roku do dnia 31 lipca 1994 roku w Spółdzielni (...) w O. na stanowisku wydawcy paliw. Zaliczenie ww. okresu do szczególnego stażu pracy skutkowałoby osiągnięciem przez skarżącego 15-letniego szczególnego stażu pracy.

Sam fakt zatrudnienia wnioskodawcy w ww. Spółdzielni był niesporny w świetle dokumentów znajdujących się w jego aktach osobowych. Spornym pozostawał charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w ww. okresach, tj. czy była to praca wykonywana w szczególnych warunkach, czy też nie.

Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy. Brak takiego świadectwa nie wyklucza jednak dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

Stanowisko takie wielokrotnie zajmował Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku w sprawie o sygn. akt II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodnione wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Dodatkowo wskazać należy, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w szczególnych warunkach miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest bowiem dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., a tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwo traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej.

Sąd, a także organ rentowy, są zatem uprawnione do weryfikacji danych zawartych w świadectwie wykonywania prac w warunkach szczególnych, wystawionym przez pracodawcę. Jeżeli świadectwo to zawiera dane, które nie są zgodne z prawdą, nie mogą na jego podstawie dokonać ustaleń, od których uzależnione jest prawo do świadczeń emerytalnych. To samo dotyczy ujawnienia okoliczności, że wskazane w zaświadczeniu pracodawcy stanowisko pracy wykonywanej w szczególnych warunkach nie figuruje w wykazie powołanym w tym zaświadczeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2004 roku w sprawie o sygn. akt I UK 15/04, OSNP 2005/11/161).

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca legitymował się wprawdzie świadectwem wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Jednakże organ rentowy słusznie zakwestionował przedmiotowe świadectwo, podnosząc, że pracodawca wskazał w nim, że wnioskodawca realizował prace wymienione w wykazie A, dziale XIV, poz. 4, to jest prace narażające na działanie promieniowania jonizującego oraz prace narażające na działanie pól elektromagnetycznych w zakresie od 0,1 do 300.000 MHz w strefie zagrożenia. Nie ulega zaś wątpliwości, że wnioskodawca takich obowiązków nie wykonywał, albowiem był zatrudniony na stanowisku wydawcy paliw. Tym

samym świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych nie mogło zostać uznane za materiał dowodowy mający znaczenie dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie.

W konsekwencji ciężar dowodu w zakresie wykazania, że w okresie od dnia 1 września 1986 roku do dnia 31 lipca 1994 roku realizował prace w warunkach szczególnych, spoczywał na wnioskodawcy. Ubezpieczony sprostował temu obowiązkowi i za pomocą dokumentacji zawartej w aktach osobowych oraz zeznań świadków wykazał, że w ww. okresie świadczył obowiązki w warunkach szczególnych w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Dokonując ustaleń w zakresie rodzaju prac wykonywanych przez skarżącego w spornych okresach Sąd oparł się przede wszystkim na dokumentacji w postaci umów o pracę, zakresu obowiązków, angaży i świadectwa pracy ubezpieczonego, a także zeznań świadków będących jego bliskimi współpracownikami, T. L. i M. L.. Sąd uwzględnił także zeznania samego ubezpieczonego, albowiem nie były one sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym.

Z dokumentacji i zeznań powyższych wynika, jakie konkretnie prace wnioskodawca wykonywał w spornym okresie i w jakim wymiarze czasu pracy pracował. Będąc zatrudnionym we wskazanej wyżej Spółdzielni wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku wydawcy paliw na stacji benzynowej, gdzie tankował samochody etyliną i olejem napędowym. Ubezpieczony wykonywał te czynności osobiście, nalewając benzynę lub olej bezpośrednio do baku albo za pomocą pompki do pojemnika. Klienci nie mogli tankować swoich pojazdów. Wnioskodawca uczestniczył także przy przeładunku produktów ropy naftowej poprzez spuszczenie paliwa, dokonywanie pomiaru w zbiornikach i oznaczanie stanu paliwa w zbiorniku. Wydawał również oleje, smary, płyny hamulcowe i płyny chłodnicze. Innych obowiązków wnioskodawca nie wykonywał. Uznać więc należy, że skarżący pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy dystrybucji i przeładunku produktów ropy naftowej. Dodać należy, że ubezpieczony pracował na dużej stacji benzynowej, często odwiedzanej przez nabywców paliwa. Początkowo sprzedawał produkty ropy naftowej przedsiębiorstwom państwowym, a wraz ze zmianą ustroju stacja została otworzona także na klienta prywatnego. (...) benzynowa funkcjonowała stale, niezależnie od pory roku i warunków atmosferycznych. Od dnia zatrudnienia wnioskodawcy była największą stacją benzynową w O.. Stąd logiczne, że obowiązki polegające na wydawaniu i przeładunku paliwa zajmowały skarżącemu całą dniówkę pracowniczą.

W zeznaniach świadków i ubezpieczonego nie ma sprzeczności, są one logiczne i spójne, a w konsekwencji wiarygodne i przekonujące w myśl dyrektywy zawartej w art. 233 § 1 k.p.c. Organ rentowy nie przedstawił zaś w toku postępowania żadnych dowodów, które pozwoliłyby na podważenie wiarygodności złożonych zeznań. ZUS nie kwestionował także okoliczności, że wnioskodawca wykonywał prace na stanowisku wydawcy paliw.

W świetle złożonych w sprawie zeznań nie budzi żadnych wątpliwości, że wnioskodawca wykonywał w spornych okresach zatrudnienia stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązki wymienione w Wykazie A Dziale IV, poz. 19 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, tj. prace przy magazynowaniu, przepompowywaniu, przeładunku, transporcie oraz dystrybucji ropy naftowej i jej produktów. Zaliczenie ww. okresu do szczególnego stażu pracy skarżącego powoduje, że legitymuje się on co najmniej 15 letnim okresem wykonywania prac w warunkach szczególnych.

Dodać należy, że stanowisko wydawcy paliw płynnych wymienione jest wprost w Dziale IV, poz. 19 pkt 6 Wykazu A stanowiącego załącznik do zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 roku w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty (Dz. Urz. Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych nr 3 z dnia 6 grudnia 1983r.).

Nie ma przy tym znaczenia dla rozstrzygnięcia podnoszona przez organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie okoliczność, że Spółdzielnia (...) w O. nie jest zakładem przemysłu chemicznego. Wskazać w tym miejscu należy, że zasada stanowiskowo-branżowego charakteru wyodrębnienia prac kwalifikujących do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym nie ma charakteru absolutnego i w szczególnych okolicznościach sprawy można od niej odstąpić.

Może się bowiem zdarzyć, że dany zakład pracy wykonywał także zadania całkowicie odpowiadające innemu działowi gospodarki, a co za tym idzie, szkodliwość danego rodzaju pracy odpowiada szkodliwości pracy przyporządkowanej do innej branży. Decydujące w tym przypadku znaczenie ma to, czy pracownik w ramach swoich obowiązków stale i w pełnym wymiarze czasu pracy narażony był na działanie tych samych szkodliwych czynników, na które narażeni byli pracownicy innego działu przemysłu, w ramach którego to działu takie same prace zaliczane są do pracy w szczególnych warunkach (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2016 roku, II UK 352/15, LEX nr 1538673).

Transponując powyższe na grunt przedmiotowej sprawy, nie ulega wątpliwości, że Spółdzielnia (...) w O. należąca do branży transportowej, prowadziła także działalność polegającą na magazynowaniu, przepompowywaniu, przeładunku, transporcie oraz dystrybucji ropy naftowej i jej produktów. Wnioskodawca zaś będąc zatrudnionym na stanowisku wydawcy paliw, był narażony na takie same szkodliwe czynniki jak pracownicy zatrudnieni w zakładach przemysłu chemicznego. Stąd obowiązki wnioskodawcy odpowiadały realizowaniu zadań wiążących się z zatrudnieniem w branży chemicznej przy wydawaniu produktów ropy naftowej.

W związku z tym, że wykazany przez wnioskodawcę okres pracy w warunkach szczególnych wynosi więcej niż 15 lat, stwierdzić należało, iż spełnia on wszystkie wymagane prawem warunki do uzyskania prawa do emerytury zgodnie z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. przyznał J. S. prawo do emerytury od dnia (...) roku, to jest od pierwszego dnia miesiąca złożenia wniosku o przyznanie prawa do emerytury.